

FUNERAL DE MN. FLORENCI VILADOMS I VILA

Homilia pronunciada a la parròquia de Sant Cristòfol de Castellbell, el dia 17 de novembre del 2012

En aquesta església parroquial de Sant Cristòfol de Castellbell celebrem una missa funeral per l'etern descans del nostre germà Mn. Florenci Viladoms i Vila. La celebrem en el mateix lloc on ell va rebre el sagrament del baptisme; aquí mateix, per l'aigua i l'Esperit Sant, fou configurat per sempre amb Crist. El seu camí cristià de pelegrinatge per aquest món, iniciat en aquest temple, va arribar al seu terme el proppassat 5 de novembre a la casa parroquial de San Cayetano del Viso a l'Argentina. Allí, envoltat de l'estima i admiració dels qui ell durant molts anys ha servit sacerdotalment, va lliurar la seva ànima al Senyor. Ell havia expressat el seu desig i la seva voluntat de viure la greu malaltia, que l'ha portat a la mort, entre els fidels de les comunitats que servia sacerdotalment. Nosaltres —la família, la diòcesi, els amics— en aquesta eucaristia que oferim al Senyor en sufragi pel seu etern descans, no solament el recordem agraïdament, sinó que sobretot preguem per ell, perquè el Senyor li doni la corona dels qui han estat servidors fidels. Però també preguem per nosaltres, perquè Déu ens doni el consol de l'esperança en el dolor de la pèrdua d'un germà en la fe i en la vida, i ens ajudi a seguir caminant acollint la torxa del qui ens ha precedit en la donació a l'Església, amb esperit obert i universal, amb esperit missioner i evangelitzador.

Les paraules que hem escoltat del fragment de la carta de sant Pau als cristians de Roma en la primera lectura, ens parlen de l'inici de la vida cristiana amb el baptisme i també de la meta d'aquesta: la vida eterna. El qui és de Crist per la fe i el baptisme sap que la mort no té cap poder sobre ell, perquè Crist, ressuscitant d'entre els morts, ha vençut per sempre el pecat i el seu fruit, que és la mort.

Per a sant Pau és clara la relació entre el baptisme i la vida eterna. L'esperança de la vida per sempre té el seu fonament, la seva substància en la fe en Crist mort i ressuscitat. La vida eterna no és cap mèrit nostre, ni cap dret que puguem exigir; sinó que bàsicament i principalment és un do de Déu, una gràcia de Déu. L'esperança de la vida eterna és per al cristià l'horitzó decisiu, des del qual és possible entendre l'inici de la nostra vida: hem estat creats i estimats per Déu, per Déu que és amor. L'esperança de la vida eterna és la clau de volta que tanca l'arc de l'obra d'amor de Déu envers la humanitat. Quin sentit tindria creure en Déu, si aquest Déu, del qual afirmem que és Amor, no fos vencedor del nostre gran enemic, la mort? Com, si no, podríem creure que l'Amor és etern, perquè Déu és amor, si la mort tingués la paraula definitiva? L'esperança de la vida eterna és la gran afirmació de la gran veritat de fe: Déu és Amor.

Però també cal que mirem més de prop el text de sant Pau que hem escoltat per a adonar-nos que aquesta esperança de vida eterna, la victòria de Crist sobre la mort, de la qual participem pel nostre baptisme, no solament és capaç d'obrir la porta de l'esperança, sinó que també transforma la nostra vida: *Tots els qui hem estat batejats en Jesucrist hem estat submergits en la seva mort, perquè tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida.* La fe en Crist ressuscitat que obre l'horitzó de l'esperança en la vida eterna, transforma la nostra vida i ens fa viure en la vida nova de fills de Déu.

La celebració eucarística oferta pel nostre germà mossèn Florenci —«por el padre Florencio», com li diuen a l'Argentina— vol ser també d'acció de gràcies pels dons que el Senyor ha fer al nostre germà en la seva vida. Ell ha mort en el cinquantè any del seu sacerdoci ministerial. A l'edat de vint-i-tres anys fou ordenat sacerdot. El seu ministeri sacerdotal el va exercir menys de dos anys entre nosaltres, com a vicari de la parròquia de la Sagrada Família de Manresa, i després sempre com a missioner *Fidei Donum* a l'Argentina. Allà, com m'ha expressat el bisbe de la diòcesi de San Miguel, ha deixat el preuat record de la fidelitat i de les virtuts sacerdotals.

En el temps que el Senyor em concedeix de servir en el ministeri episcopal aquesta diòcesi de Vic, he tingut ocasió de parlar llargament amb mossèn Florenci en ocasió de les visites que feia a la família i a la diòcesi, i, sobretot, vaig poder visitar-lo en la seva parròquia de Del Viso. En aquella visita vaig tenir el goig de compartir amb ell uns dies, visitant la seva parròquia i les obres apostòliques per ell realitzades i per ell servides. Vaig poder constatar la gran estima que els fidels de la parròquia de Del Viso tenien per ell. Per això no em va estranyar que ell decidís, en la greu malaltia que l'ha portat a la mort, restar entre aquells que el volien com a pare i germà.

El ministeri sacerdotal té com a virtut pròpia la caritat pastoral. Ens diu el Concili Vaticà II: «Els preveres adquiriran de forma pròpia la santedat practicant llurs ministeris sincerament i incansablement en l'Esperit de Crist... En governar i pasturar el Poble de Déu, són esperonats per la caritat del Bon Pastor a donar la pròpia vida per llurs ovelles, disposats àdhuc al sacrifici suprem...; rectors de la comunitat, ells cultiven l'ascètica pròpia del pastor d'ànimes, renunciant a l'avantatge propi, no cercant allò que els és útil, ans allò que ho és a molts perquè se salvin, avançant constantment vers una realització més perfecta de l'obra pastoral i, si cal, disposats a encetar camins pastorals nous, sota la conducció de l'Esperit d'amor, que alena on vol» (*Praesbyterorum ordinis*, 13). I a nosaltres ens queda el testimoni d'un bon pastor que, malgrat els seus pecats i les seves deficiències, va confiar sempre en la misericòrdia de Déu, i va lluitar per ser enmig de la comunitat encomanada transparència del bon Pastor, Crist el Senyor. Aquesta és la nostra esperança: ell ha estat cridat a rebre, per la misericòrdia de Déu, en la que sempre cregué i esperà, la corona dels servidors fidels. Les paraules de Jesús en la creu al lladre penedit: *Avui seràs amb mi al paradís*, són aquelles que tots voldríem sentir en el moment de la mort; i són les paraules que confiem i desitgem, en la pregària plena de caritat pel nostre germà Florenci, que ell hagi escoltat. La nostra pregària confiada demana que hi siguin realitat ja ara, per tal que el Senyor esborri totes les taques de pecat que pogués haver en el seu cor, i així, purificat per la misericòrdia divina, gaudeixi de la visió eterna de la veritat de l'amor que ell cregué i esperà sempre.

També la nostra pregària avui ha de tenir una intenció clara. Mn. Florenci Viladoms ha estat l'últim dels sacerdots diocesans missioners de la nostra diòcesi; en ell s'ha completat el nombre dels molts preveres diocesans que amb generositat i amb mirada àmplia han servit a Amèrica i Àfrica en els darrers anys. Recordem el que diu el Concili Vaticà II, expressant la tradició de l'Església de tots els segles: «El do espiritual que els preveres han rebut en l'ordenació no els prepara a una missió limitada i estreta, ans a l'amplíssima i universal de salvació fins a l'extrem de la terra (Ac 1,8), perquè qualsevol ministeri sacerdotal participa de la mateixa amplitud universal de la missió encomanada per Crist als Apòstols. Efectivament, el Sacerdoti de Crist, del qual els preveres són realment partícips, es projecta necessàriament a tots els temps i a tots els pobles i no és limitat per cap frontera de sang, de nació o d'edat... Cal, doncs, que els preveres recordin que han de portar en el cor la preocupació per totes les Esglésies» (PO, 10).

Tota la diòcesi se sent honorada per aquesta generositat dels seus fills sacerdots. I en aquest moment de la pregària per l'etern descans d'un sacerdot diocesà missioner, no podem deixar de demanar al Senyor que ens faci el do de les vocacions sacerdotals, de les quals puguin sorgir missioners en aquells llocs on l'Església ens demani la nostra presència. Aquesta pregària la fem demanant la intercessió dels sants sacerdots missioners que ens han precedir. També li encomanem el nostre germà Mn. Florenci. La realitat missionera viva entre nosaltres és senyal de veritable Església, oberta a tota l'Església universal.

Som als peus de la muntana de Montserrat, on té el seu tron la patrona de la nostra diòcesi i de tot Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat. A ella li encomanem el nostre germà. En els darrers dies del seu pelegrinatge per aquest món, trobava el consol en la pregària del sant rosari en català. Que ella, santa Maria, sota les advocacions de Montserrat, de Lourdes – a la qual ha peregrinat tants anys amb la nostra diòcesi el nostre germà – i de Luján, estimada i venerada a l'Argentina, li sigui, santa Maria, Mare de Misericòrdia acompanyant-lo en l'entrada en el si de l'amor misericordiós i etern. Amén.